

Arrest

nr. 243 873 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, komende vanuit Istanbul met vlucht X op 7 mei 2019, werd de toegang tot het Belgische grondgebied geweigerd. Op 7 mei 2019 diende zij aan de grens een verzoek om internationale bescherming in.

De verzoekende partij wordt op 23 mei 2019 en 3 juni 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 14 juni 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de verzoekende partij op 17 juni 2019 ter kennis werd gebracht, werd bij arrest van 3 juli 2019 met nummer X vernietigd.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 december 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn, afkomstig uit de Gazastrook alwaar u op X 1999 werd geboren te Tal Zaatar, Jabaliya. Uw voorouders zijn oorspronkelijk afkomstig uit het huidige Israël. U bent dan ook een nakomeling van 1948-vluchtelingen en in die zin geregistreerd bij UNRWA. Uw vader, die een opleiding genoot als psycholoog, woonde tijdelijk in Saoedi-Arabië alwaar hij werkzaam was op een school. Uw oudste broers Y. (...) en S. (...) werden geboren in Saoedi-Arabië. Uw gezin keerde evenwel terug naar Gaza. Uw vader ging bij terugkeer aan het werk in een overheidsschool. U volgde uw lager onderwijs aan UNRWA-scholen. In 2010 werd uw familie getroffen door een drama. Uw oudere broer Y. (...) zou zijn neef A. (...), en zoon van uw oom M. (...) langs vaderskant, om het leven hebben proberen te brengen. Hij zou tot deze daad zijn overgegaan omdat zijn oom hem valselijk zou hebben beschuldigd van diefstal. Uw broer zou uw neefje hebben proberen te wurgen. In de veronderstelling dat uw neefje A. (...) dood was, verborg uw broer het lichaam in de woning onder het dak. Hij maakte een brief voor zijn oom, met enkele aanwijzingen waar hij zijn zoon zou kunnen vinden. Uiteindelijk werd het lichaam gevonden door u, uw broer S. (...) en een vriend. Ofschoon buiten bewustzijn, bleek uw neefje A. (...) niet overleden te zijn. Hij werd naar het ziekenhuis overgebracht en kwam in een coma terecht. Hij liep een ernstig hersenletsel op met een blijvende handicap tot gevolg. Uw broer kwam snel in het vizier als verdachte. Binnen een dag na de feiten, meer bepaald op 15 april 2010, werd uw broer opgepakt door de Hamas-autoriteit en ging hij over tot bekentenissen. Uw broer zat gedurende zes maanden in de gevangenis. Uw oom M. (...) opteerde er voor om op het niveau van de informele justitie, in dit geval binnen de familie, tot een vergelijk te komen. Uw broer mocht beschikken. Hierop begonnen de onderhandelingen tussen uw vader en uw oom. Het bleek geen eenvoudig proces te zijn. Verschillende partijen werden erbij betrokken. Uiteindelijk forceerde uw oom O. (...), die in Saoedi-Arabië woonachtig was, een doorbraak. Gezien zijn financiële mogelijkheden zou hij financieel instaan voor alle behandelingen en zorgen die A. (...) nodig zou hebben. In de loop van de tijd zou uw oom M. (...) evenwel de situatie zijn gaan misbruiken. Hij vroeg, buiten de overeenkomst om, steeds meer geld aan uw vader. Deze context leidde er toe dat uw oom O. (...) medio 2017 aankondigde niet langer in te gaan op de bijkomende eisen van uw oom M. (...). Uw vader verklaarde op zijn beurt uw broer Y. (...) vogelvrij. Die beslissing was ook ingegeven door het feit dat Y. (...) zijn leven allerm minst had gebeterd. Hij was verslaafd geweest aan drugs, zou ondermeer het goud hebben gestolen van zijn eigen zussen, maakte overal schulden en verkwaanselde zo de goede naam van uw vader. In 2017 vielen uw neven u en uw vader voor het eerst aan in de ouderlijke woonst. Zij zouden jullie hebben geslagen. In 2018 kreeg u verschillende malen via vrienden te horen dat uw neven u zouden willen ombrengen. Medio augustus zou u ook een keer op straat in elkaar zijn geslagen en zijn bedreigd. U was hopeloos en voelde zich geïsoleerd. Dit maakte dat u in augustus 2018 een poging tot zelfmoord ondernam. Dit incident deed uw vader beseffen dat het beter voor u zou zijn om de Gazastrook te verlaten. Vóór uw vertrek in maart 2019 kwam u kort nog in aanraking met de Hamas-autoriteit nadat u werd betrappt toen u betogers van de beweging 'Wij willen leven' (Bitna Aisch) aan het filmen was. U werd opgepakt maar mocht nog diezelfde dag beschikken. Uiteindelijk slaagde u erin om via het gecoördineerde vertrek ('tansiq') op 21 maart 2019 de Gazastrook te verlaten. U reisde diezelfde dag door naar Cairo internationale luchthaven van waaruit u met uw eigen Palestijns paspoort, en in het bezit van een Turks visum, naar de internationale luchthaven van Istanboel reisde. U verbleef in Istanboel en nam er contact op met een smokkelaar die een vriend zou zijn van uw oom O. (...). Hij regelde een vals Indonesisch paspoort voor u, waarmee u vanuit Turkije naar België reisde. Aangekomen in België, maakte u op 7 mei 2019 aan de luchtvaartautoriteiten kenbaar, nood te hebben aan internationale bescherming.

Op 14 juni 2019 nam het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof werd gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aanzet om de Gazastrook te verlaten, uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is, er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en tenslotte uit beschikbare informatie blijkt dat er geen praktische of veiligheidsobstakels bestaan die een terugkeer naar de Gazastrook belemmeren. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vernietigde op 4 juli 2019 de beslissing van het CGVS daar de Raad oordeelde dat het administratieve dossier onvoldoende actuele informatie m.b.t. de financiële situatie van UNRWA bevatte. Daarnaast werd verwezen naar de

incidenten van mei 2019 die de meest ernstige waren sinds de oorlog van 2014 waardoor de Raad oordeelde dat een voorbarige conclusie werden getrokken aangaande de veiligheidssituatie. Op 17 juli 2019 nam het CGVS een beslissing tot Verder Onderzoek (grens).

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele Palestijns paspoort met n° (...), uw originele identiteitskaart, een kopie van convocatie op naam van uw oom M. S. M. A. H. (...) afgeleverd door de Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 15/03/2018, een kopie van de verklaringen van Y. H. A. H. (...) dd. 15/04/2010, een kopie van brief met aanwijzingen waar A. (...) werd verborgen, kopieën van foto's van de autopsie van A. (...), een kopie van de UNRWA Family Registration Card, een kopie van een vredesakkoord tussen de ooms dd. 31/08/2015, een kopie van het diploma van de middelbare school, een kopie van uw studentenkaart aan de Islamitische Universiteit, een kopie van uw inschrijvingsbewijs aan de universiteit dd. 2018-2019 en een kopie van het diploma van de Ain Shams-universiteit van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS dd. 23/05/2019 en CGVS I, p. 7-8, stuk 6). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG - Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden". Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]"

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de

vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest het slachtoffer te worden van bloedwraak vanwege uw oom M. (...), zijn zonen en enkele achterneven omwille van de moordpoging van uw broer Y. (...) op uw neef A. (...). Dat u effectief het slachtoffer zou worden van bloedwraak kan om volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Er werd geconstateerd dat u geen klaarheid schept over het verloop van de tribale justitie, zijnde de totstandkoming van de 'vredesovereenkomst' tussen uw ooms en de consequenties van de niet-naleving van deze verzoeningsovereenkomst door uw oom M. (...).

In eerste instantie dient in dit verband te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer deze vredesovereenkomst tot stand zou zijn gekomen. Tijdens het eerste onderhoud situeert u deze in 2012 of 2013 (CGVS I, p. 25). Tijdens het tweede onderhoud stelt u voorop dat de vredesovereenkomst in 2010 werd ondertekend (CGVS dd. 3/06/2019 = CGVS II, p. 5). U stelt dat uw vader u dit zou hebben laten weten na het eerste onderhoud. Niet alleen past u de datum van de totstandkoming aan na het eerste onderhoud, ook blijkt er plotseling toch een schriftelijke overeenkomst te bestaan. Waar u tijdens het eerste onderhoud duidelijk aangeeft dat er geen schriftelijke overeenkomst tussen uw vader en ooms zou zijn vastgelegd (CGVS I, p.24 - 25), legt u tijdens het tweede onderhoud plots een kopie van deze vredesovereenkomst neer. Opmerkelijk is allereerst de vaststelling dat, ondanks uw beweringen dat een overeenkomst werd gesloten tussen uw vader, zijnde de vader van de dader, en uw oom Mohamed, zijnde de vader van het slachtoffer, uw vaders naam nergens in dit document staat vermeld. Betreffende overeenkomst blijkt bovendien te zijn opgesteld in 2015 en niet in 2010 zoals uw vader u zou hebben laten weten. U gevraagd deze incoherentie te duiden, blijkt dat u het document niet heeft gelezen. Zo vroeg u wat tijd om het document te bekijken en stelde u zich de vraag of het jaar 1436 in de Islamitische jaartelling overeenstemt met het jaar 2015 van de Gregoriaanse kalender (CGVS I, p. 6). Niet alleen toont het feit dat u klaarblijkelijk nagelaten heeft om het document grondig door te nemen een gebrek aan interesse die de door u ingeroepen vrees danig ondermijnt, bovenal laat u na uw incoherente verklaringen met betrekking tot datum van de totstandkoming van de vredesovereenkomst te duiden. U nogmaals gewezen op het feit dat de vredesovereenkomst dateert van 2015, geeft u aan te menen dat de overeenkomst in 2010 mondeling tot stand zou zijn gekomen doch in 2015 schriftelijk zou zijn bevestigd (CGVS II, p. 6). Deze hypothese vindt evenwel geen enkele bevestiging in betreffende overeenkomst. U laat voorts na deze bewering op enige andere wijze te staven waardoor deze uitleg niet kan worden aanvaard en vastgestelde incoherenties u kunnen worden tegengeworpen. Of de overeenkomst in 2010 dan wel in 2015 tot stand kwam is wel degelijk relevant. Vanaf het moment van het plaatsvinden van het misdrijf in 2010 tot en met de totstandkoming van de overeenkomst in 2015, is er geen enkele poging tot vergelding geweest ten aanzien van u en uw familie. U maakt hier immers geen gewag van tegenover het CGVS. Integendeel, uw broer zou na 6 maanden de gevangenis hebben mogen verlaten, slaagde erin om te trouwen en een gezin te stichten. Bovendien woonde uw broer al die tijd in de ouderlijke woonst. Gezien deze gang van zaken kan bezwaarlijk worden ingezien dat slechts twee jaar na de verzoening waarmee een behoorlijke geldsom was gemoeid, de familie van A. (...) alsnog haar toevlucht zou nemen tot vergelding met oa. de aanval op uw broer Y. (...) en de inval in uw woonst in 2017.

Het feit dat uw oom M. (...) in 2017 zondermeer de vredesovereenkomst zou hebben 'opgeblazen' omdat hij meer geld zou hebben willen bekomen van zijn broers O. (...) en B. (...), roept, zoals reeds aangegeven, de nodige vragen op (CGVS I, p. 25). Uit betreffende vredesovereenkomst kan immers

worden opgemaakt dat een dergelijk handelen bijzonder ernstige implicaties had voor uw oom M. (...). Op grond van de overeenkomst, punt 7 en punt 9, leidt enige inbreuk op de overeenkomst, waaronder een verbod op aanvallen op de dader, tot een verplichting om het geld dat werd bekomen in het kader van de overeenkomst, terug te betalen. Gezien het, gelet op de datum waarop de overeenkomst tot stand kwam, i.c. 2015, blijkbaar 5 jaar zou hebben geduurd om deze verzoening te bewerkstelligen, is het weinig overtuigend dat uw oom M. (...), reeds na twee jaar deze overeenkomst zou verbreken in de hoop meer geld te bekomen, hierbij het risico lopende dat hij grote sommen geld zou moeten terugbetalen aan uw ooms. De vredesovereenkomst werd bovendien geformaliseerd door de familieoudsten die als getuigen optraden. Hieruit blijkt het belang dat wordt gehecht aan harmonie binnen de familie en het voorkomen van een keten van vergelding. Door dit verzoeningsakkoord zondermeer te schenden zou uw oom M. (...) op ernstige wijze zijn familie afvallen wat gezien het belang van familiale en tribale netwerken in de Gazastrook, bijzonder opmerkelijk zou zijn (CGVS II, p. 7). Deze gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.

Voorts is het bijzonder merkwaardig dat, wanneer u werd gevraagd welke pogingen er werden ondernomen om in 2017 de overeenkomst alsnog te doen laten gelden, u geen enkele melding heeft gemaakt van deze clausule en dus evenmin van het 'wapen' waarmee uw ooms uw oom M. (...) konden dwingen zich aan de overeenkomst te houden (CGVS I, p. 25). U stelt in dit verband dat uw vader, N. nadat duidelijk werd dat uw oom M. (...) meer geld eiste, zich richtte tot uw oom O. (...) en dat deze vervolgens zou hebben aangegeven niet meer tussen te komen (CGVS I, p. 25). Uw vader zou op zijn beurt uw broer Y. (...) dan maar vogelvrij hebben verklaard, wat impliceert dat hij uw broer uit de stam zou hebben gezet en hem zo de bloedwraakbescherming zou hebben ontnomen (CGVS I, p. 25). Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat deze verstoting louter op basis van een uitspraak van uw vader zou hebben plaatsgevonden. Deze gang van zaken valt te betwisten gezien dit een stammenbeslissing betreft. Evenmin legt u enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat uw broer Y. (...) zou zijn verstoten. Hoe het ook zij, ook na de aanvallen op Y. (...) en op uw ouderlijke woonst door uw neven, wat toch een duidelijke schending is van de overeenkomst, geeft u evenmin aan dat er door uw vader en ooms O. (...) en B. (...) zou zijn aangestuurd op een terugbetaling van de geldbedragen door oom M. (...), zoals vooropgesteld in de overeenkomst. Integendeel, u stelt dat uw vader zijn toevlucht zocht buiten de Gazastrook en begon te reizen naar Egypte (CGVS I, p. 28). Dat uw familieleden, en met name uw vader, niet zou(den) hebben aangestuurd op de inwerkingtreding van betreffende clausule, is hoogst opmerkelijk gezien deze de waarborg bevat dat uw broer, en bijgevolg de andere leden van uw gezin, gevrijwaard zouden blijven van enige wraakacties. Dat u heeft nagelaten überhaupt naar het bestaan van deze clausule te verwijzen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u het slachtoffer dreigt te worden van een vergelding vanwege uw oom M. (...), zijn kinderen en neven.

Daarnaast dient te worden aangestipt dat u klaarblijkelijk evenmin op de hoogte bent van wie er betrokken zou zijn geweest bij de bemiddeling en de tot standkoming van de vredesovereenkomst. Zo stelt u tijdens het eerste onderhoud dat uw oom O. (...) de enige was die zou hebben bemiddeld. U gevraagd of er geen Sheiks en Mukhtars bij werden gehaald, stelde u dat dit niet het geval was, om vervolgens uw verklaringen aan te passen en te beweren dat er toch sprake zou zijn geweest van een bemiddeling van buitenaf door een Sheik en Mukhtar (CGVS I, p. 24-25). Uit de overeenkomst kan echter worden opgemaakt dat niet alleen uw oom O. (...) maar ook uw oom B. (...) onderdeel uitmaakte van de overeenkomst. U vermeldt de betrokkenheid van uw oom B. (...) nochtans op geen enkel moment. Ook blijkt uit de door u neergelegde vredesovereenkomst dat twee familieoudsten aanwezig waren als getuigen. Van hun betrokkenheid maakt u evenmin op enig moment melding. U geconfronteerd met uw bewering tijdens het eerste onderhoud dat er wel mukhtars betrokken waren bij de bemiddeling, past u andermaal uw verklaringen aan en stelt u dat er enkel familieoudsten aanwezig waren (CGVS II, p. 12). Verder heeft u op geen enkel moment verwezen naar het feit dat de overeenkomst werd afgesloten op de zetel van een advocatenkantoor en in aanwezigheid van mter. Majid Bin Salem Bajandouh. Gezien deze overeenkomst een essentieel onderdeel vormt in de beslechting van het conflict tussen uw familie en de familie van uw neef A. (...) én gezien de gevolgen van het (beweerde) 'opblazen' van deze overkomst dé redenen vormden voor uw besluit de Gazastrook te verlaten, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u zich grondig geïnformeerd heeft over de totstandkoming van deze overeenkomst. Dat u dit heeft nagelaten, ondermijnt, mede gezien de vastgestelde incoherenties en omissies, andermaal de ernst van de door u ingeroepen vrees slachtoffer te worden van een bloedwraak vanwege de familie van A. (...).

Niet alleen laat u na duidelijkheid te verschaffen over het verloop van de 'tribale justitie', evenmin schept u enige klaarheid over het precieze verloop van de strafrechtelijke procedure tegen uw broer Y. (...) die door de Hamasautoriteiten ('Nizami'-rechtbanken) zouden zijn gevoerd.

U legt in dit verband een oproeping voor van de Rechtbank van eerste Aanleg, geadresseerd aan uw oom M. (...), in verband met de strafzaak tegen uw broer Y. (...). U gevraagd of u weet wat er is gebeurd op 15 maart 2018, toen de zaak tegen uw broer zou zijn voorgekomen, stelt u dit niet te weten (CGVS II, p. 8). U gevraagd of uw oom de zaak opnieuw aanhangig zou hebben gemaakt, stelt u voorop dat uw broer hoe dan ook anderhalf jaar gevangenisstraf te wachten staat. Deze verklaring is opmerkelijk gezien u tijdens het eerste onderhoud, toen u de vraag werd gesteld of uw broer werd veroordeeld door de Hama-autoriteit, antwoordde dat uw oom de rechtszaak zou hebben afgestaan om een oplossing te vinden op het niveau van de familie. U maakte evenmin melding van het feit dat er tegen uw broer door de Hamas-autoriteit een strafeis zou zijn gevorderd (CGVS I, p. 24). Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook allesbehalve coherent. De verwarring wordt nog groter wanneer u vooropstelt dat uw broer Y. (...) in mei 2018 moest opgesloten worden en dat hij berecht zou moeten worden (CGVS II, p. 9). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, herhaalt u dat uw broer zou moeten worden opgesloten en dat er een gevangenschap was voorzien. (CGVS II, p. 10). U legt in dit verband geen enkel vonnis, of enig ander overtuigend en tastbaar begin van bewijs, voor die deze beweringen kan staven. Gezien u aangeeft dat de opstelling van uw oom M. (...), als vader van het slachtoffer, het verloop van de strafrechtelijke procedure mee bepaalt (CGVS I, p. 8), hierbij het verbod op strafrechtelijke vervolging zoals bedongen in de vredesovereenkomst in acht genomen, is de houding van uw oom in casu een indicatie voor het niet respecteren van de overeenkomst en indirect een aanwijzing voor de door u ingeroepen vrees. Gezien u er in slaagde een kopie van convocaties voor te leggen van uw oom M. (...), met wie u stelt in conflict te leven, uw vader bekwaam is om deze juridische procedure op te volgen (CGVS II, p. 9) alsook uw eigen universitaire achtergrond, mag van u worden verwacht dat u omtrent het verloop van de strafeis vanwege de Nizami-rechtbanken, coherente en duidelijke verklaringen aflegt. Dat u hier niet in slaagt, geeft aan dat u zich onvoldoende heeft geïnformeerd wat andermaal wijst op een ernstige contra-indicatie voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten en beweerde vrees.

Uit bovenstaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat, aangenomen het feit dat uw broer een misdaad zou hebben begaan tegenover uw neef A. (...), u er niet in slaagt klaarheid te scheppen over het verloop van de justitiële procedure op niveau van de stam/familie en de staat. Uw verklaringen in dit verband zijn, zoals blijkt in voorafgaande, behept met ernstige omissies en inconsistenties waardoor u allerm minst heeft weten te overtuigen dat een verzoeningsovereenkomst opzij zou zijn geschoven waardoor u het voorwerp zou zijn geworden van bloedwraak.

Verder dient te worden aangestipt dat ook de verschillende incidenten, die zich zouden hebben voorgedaan in de nasleep van de verbreking van de vredesovereenkomst, niet overtuigen dat u daadwerkelijk het slachtoffer dreigt te worden van een vergelding door uw oom M. (...), neven en achterneven.

Vooreerst dient te worden vermeld dat u in de vragenlijst van het CGVS, die werd ingevuld bij de DVZ, niet expliciet liet optekenen dat u het slachtoffer dreigde te worden van bloedwraak. U maakte melding van het feit dat u niet goed werd behandeld door uw neven en dat jullie door niemand graag werden gezien (zie vragenlijst CGVS bijgevoegd schrijven). Gezien u thans vooropstelt door uw neven te zijn bedreigd met een vuurwapen alsook het feit aanhaalt dat zij daadwerkelijk de intentie zouden hebben om u op zijn minst ernstige schade te berokkenen, is het opmerkelijk dat u dit niet als dusdanig heeft laten optekenen en slechts spreekt van een 'slechte behandeling'. U werd nochtans gevraagd of u alle redenen aanhaalde die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten, waarop u affirmatief antwoordde (CGVS I, p. 3). U verwijst in verband met uw verklaringen in de vragenlijst weliswaar naar uw slechte gezondheidstoestand, maar u laat na enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer te leggen om uw slechte gezondheidssituatie te staven. Uw blote bewering kan dan ook niet weerhouden worden als afdoende verklaring voor de vastgestelde ongerijmdheid. De vastgestelde tegenstrijdigheden doen eveneens de nodige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsincidenten.

In verband met het incident dat volgens u ergens in 2017 plaatsvond en waarbij uw broer Y. (...) in elkaar zou zijn geslagen door de broers van het slachtoffer A. (...), moet opgemerkt worden dat, indien zij A. (...) daadwerkelijk zouden willen wreken, het frappant is dat zij dit niet op dat moment zouden hebben gedaan. U deze vraag gesteld, geeft u aan hier geen antwoord op te hebben en drukt u het vermoeden uit dat zij het wel zouden hebben gedaan (CGVS I, p. 26). Bezwaarlijk kan dan ook worden aangenomen dat uw neven daadwerkelijk de intentie hebben over te gaan tot een vergelding, laat staan dat zij zich tot u zouden richten om hun broer te wreken.

In verband met de inval in de ouderlijke woonst in 2017, waarbij u en uw vader werden bedreigd met wapens door uw neven, dient, zoals reeds werd opgemerkt, te worden vermeld dat de reactie van uw vader als bevreemdend kan worden gekwalificeerd waardoor er eens te meer kanttekeningen moeten worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van deze feiten. Na deze inval zou uw vader in plaats van een oplossing te zoeken binnen de familie, hierbij de vredesovereenkomst indachtig, de Gazastrook zijn ontvlucht om, zoals u aangaf, 'de druk' te verlichten. Zo zou hij in 2017 en in 2018 naar Egypte zijn gegaan. Gezien niet alleen hij maar heel zijn gezin werd gevisieerd, mag het hoogst opmerkelijk worden genoemd dat hij zijn gezin alleen zou hebben achtergelaten en hebben blootgesteld aan mogelijke wraakacties. Daarnaast bezocht uw vader ook uw broer S. (...) in Amerika eind 2018. Opmerkelijk is dat uw vader telkens terugkeerde naar de Gazastrook ofschoon ook hij mogelijks het voorwerp van een vergelding zou kunnen worden. U dan ook gevraagd waarom hij geen bescherming vroeg in de Verenigde Staten, stelt u voorop dat hij niet overtuigd was van het land (CGVS II, p. 28). Deze houding strookt op geen enkele manier met uw bewering als zouden u en uw familie het slachtoffer dreigen te worden van een vergeldingsactie.

Overigens dient te worden opgemerkt dat, ofschoon u en uw familie werden gevisieerd in de ouderlijke woonst, jullie geen aanstalten hebben gemaakt om een ander onderkomen te zoeken. Eveneens dient er te worden gewezen op het feit dat, alhoewel u tot uw vertrek in uw ouderlijke woonst aanwezig was, er geen andere incidenten plaatsvonden waarbij de familie van A. (...) u en/of uw vader thuis kwamen opzoeken. U met deze bedenking geconfronteerd, stelt u voorop dat u medio 2018 op straat werd aangevallen (CGVS II, p. 27). Bijgevolg laat u na in te gaan op de vaststelling dat u in de ouderlijke woonst aanwezig was tot en met uw vertrek, de familie van A. (...) wist waar u woonde, doch er zich sinds 2017 geen feiten meer voordeden. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door uw ingeroepen vrees.

Wat betreft uw bewering als zou u medio 2018 door uw neven in elkaar zijn geslagen dient allereerst te worden opgemerkt dat het frappant is dat u dit incident niet preciezer in de tijd kan situeren. U gevraagd aan te geven wanneer het incident plaatsvond, komt u niet verder dan te stellen dat dit na midden 2018 zou zijn geweest (CGVS I, p. 27). Gezien de impact van deze feiten, mag worden verwacht dat u dit incident nauwgezet in de tijd kan plaatsnemen. Dat u hiertoe niet in staat blijkt, maakt dat ook hier vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van de ingeroepen feiten. Verder dient te worden vermeld dat u heeft nagelaten dit incident, alsook de bedreigingen die volgden, te melden bij de familieoudsten. Gezien de ernst van de feiten, en gezien deze (eveneens) een duidelijke schending uitmaakten van de vredesovereenkomst, is het compleet onbegrijpelijk dat u noch uw vader deze feiten ter sprake zouden hebben gebracht. U gevraagd waarom u hier geen melding van maakte geeft u een uiteenlopende uitleg. Enerzijds stelt u voorop dat u zou zijn vergeten deze incidenten te melden. Uw laconieke houding ondergraaft volledig uw beweerde vrees het slachtoffer te worden van bloedwraak. U voegt er vervolgens aan toe dat de familieoudsten uw familie zouden haten. Deze uitleg, overigens een loutere bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd, volstaat geenszins gezien het belang die de hele familie hecht aan harmonie, waarvan getuige de overeenkomst tot verzoening.

Ook dient te worden opgemerkt dat er zich sedert medio 2018 tot en met uw vertrek uit de Gazastrook omstreeks maart 2019 geen concrete incidenten meer voordeden. U stelt in dit verband dat u wel nog bedreigingen ontving die uw neef overmaakte via een vriend genaamd B. O. (...), maar dat u niet meer naar buiten durfde te gaan en u zichzelf opsloot. Ook aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht gezien u aangaf begin maart 2018 door de Hamas-autoriteit te zijn opgepakt omdat u filmpjes aan het maken was van de protestactie 'Laat ons leven' (Bitna Aish) (CGVS I, p. 29). U overtuigt dan ook niet dat u zichzelf uit zelfbehoud een huisarrest zou hebben opgelegd, waardoor de vaststelling staande blijft dat er zich voorafgaand aan uw vertrek uit de Gazastrook, geen incidenten meer voordeden. Overigens legt u evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer in verband met uw psychologische toestand die zwaar te lijden zou hebben gehad onder deze situatie, zijnde het huisarrest alsook de problemen met de familie van A. (...). U maakt gewag van een zelfmoordpoging alsook een korte opname in het ziekenhuis, doch ook hier beperkt u zich weer tot het uiten van een loutere bewering die u niet weet te ondersteunen (CGVS I, p. 30).

Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, alsook de wijze waarop u en uw vader hebben gehandeld in de nasleep van deze incidenten, niet overtuigen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u en uw familie slachtoffer dreigen te worden van wraakacties door familie van uw neef A. (...).

Behalve de problematiek rond de vrees slachtoffer te worden van bloedwraak stelt u voorop eenmalig te zijn opgepakt tijdens de protestacties van 'Bitna Aish'. Er dient ook hier te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen feiten. Zo blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier dat de eerste protestacties van 'Bitna Aish' plaatsvonden omstreeks maart 2019. U situeert uw arrestatie naar aanleiding van deze protestacties evenwel in januari of februari. Deze tegenstrijdigheid doet op ernstige wijze afbreuk aan uw bewering als zou u zijn opgepakt door Hamas naar aanleiding van betreffende protesten. Hoe het ook zij, ongeacht de feiten die zich al dan niet zouden hebben afgespeeld, verklaart u expliciet niet te worden gezocht door Hamas (CGVS I, p. 29).

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de impliciete beschuldigingen van collaboratie aan het adres van uw vader weinig om handen hebben gehad (CGVS II, p. 15). Ofschoon het bevreemdend is dat uw vader, ondanks deze impliciete beschuldiging, nooit problemen kende op zijn werk, nochtans een staatsschool in handen van de Hamas-autoriteit, blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u hieromtrent zelf nooit enig probleem met de Hamas-autoriteit heeft ervaren (CGVS II, p. 15).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen. De door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit en herkomst. Voor wat betreft de documenten die betrekking hebben op de moordpoging van uw broer Y. (...) op uw neef A. (...), zijnde het proces-verbaal met de verklaringen van uw broer Y. (...), de convocatie door de Rechtbank van eerste Aanleg op naam van uw oom M. (...) en de vredesovereenkomst tussen uw ooms dd. 31/08/2015, volstaat de verwijzing naar bovenstaande motivering.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat deze stukken louter kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Uw schooldiploma's en inschrijving aan de islamitische universiteit bevestigen uw opleidingstraject dat in casu geen pertinente informatie bevat doch evenmin door het CGVS wordt betwist.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening - waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd - te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme

(CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genooddaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere

middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Uw vader is werkzaam voor de Hamas-autoriteit en beschikt over een inkomen (i.c. 600 dollar per maand) om zijn gezin, dat wil zeggen zijn echtgenote en drie ongehuwde kinderen, te onderhouden (CGVS II, p. 11). Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat een van uw zussen aan diabetes lijdt en in die zin extra medische zorgen nodig heeft.

Verder beschikt uw familie over een eigen woning die niet beschadigd raakte tijdens de verschillende oorlogen. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat zowel u, alsook uw zussen N. (...) en I. (...) hebben gestudeerd waaruit kan worden opgemaakt dat uw familie over de financiële ruimte beschikte om deze

studies te kunnen bekostigen (CGVS I, p. 10-11). Uw oudste broers S. (...) en Y. (...) zijn bovendien gehuwd wat eveneens veronderstelt dat uw familie over een zeker financieel draagvlak beschikt. Daarenboven blijkt u geregistreerd te zijn bij UNRWA en stelt u voorop dat uw gezin beroep doet op UNRWA-bijstand.

Uw familie maakt bovendien deel uit van een familiaal netwerk dat over ruim voldoende financiële middelen beschikt om te voorzien in jullie levensonderhoud mocht het inkomen van uw vader hiertoe niet volstaan. Met name uw oom O. (...) (langs vaderskant) ondersteunt uw vader financieel (CGVS I, p.11, 12, 20). Uw ooms B. (...) en N. (...) verblijven in het buitenland, in respectievelijk Saoedi-Arabië en Canada. Uw oom B. (...) werkt in een ziekenhuis in Saoedi-Arabië. Dat hij de nodige financiële draagkracht heeft, blijkt uit het feit dat hij zich heeft verbonden om samen met uw oom O. (...), uw oom M. (...) de nodige financiële compensaties te betalen. Uw oom N. (...) zou in Canada werkzaam zijn als handelaar. Uw broer S. (...) woont dan weer in de Verenigde Staten wat impliceert dat ook hij over een zekere financiële basis beschikt. Uw zussen I. (...) en N. (...) hebben beiden gestudeerd. Ofschoon uw zus N. (...) in een moeilijker financiële situatie zou verkeren omdat haar echtgenoot geen werk zou hebben in de Gazastrook, is de man van uw zus I. (...) apotheker.

U stelt voorop dat uw vader alle bedragen, die door uw ooms werden betaald om tot een vredesovereenkomst te kunnen komen met uw oom M. (...), moet terugbetalen (CGVS II, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat uw ooms een imminente terugbetaling eisen. Zo gaf u aan dat uw vader de huur mag innen van 3 appartementen die eigendom zijn van uw oom O. (...) en die zich in hetzelfde appartementsgebouw bevinden als uw eigen woonst. Oom O. (...) bekostigde eveneens uw reis naar België die om en bij de 8.000 dollar heeft gekost. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader omstreeks december 2018 naar de Verenigde Staten reisde om uw broer S. (...) te bezoeken (CGVS I, p. 28) wat andermaal aangeeft dat uw individuele situatie in Gaza, anno 2018 en 2019 meer dan behoorlijk is. Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te

vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Eén van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze

terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS 3/06/2019, p, 3, stuk 1) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om

aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er

juin au 9 septembre 2019" van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit het betoog in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zowel de motieven met betrekking tot de veiligheids- en humanitaire situatie in Gaza in het algemeen en haar eigen humanitaire situatie in Gaza in het bijzonder als de beoordeling van haar vluchtmotieven betwist.

De verzoekende partij betoogt dat zij deel uitmaakt van de bevolking van Gaza, die systematisch blootgesteld wordt aan een slechte behandeling door Israël. De verzoekende partij vervolgt dat in de rapporten van september en oktober 2019 de Verenigde Naties bevestigen dat de bevolking van Gaza het slachtoffer is van een onaanvaardbare collectieve bestraffing door Israël. Door de blokkade wordt de bevolking van Gaza beroofd van de essentiële rechten, zoals het recht op gezondheidszorg, het recht op drinkwater, op elektriciteit, enzovoort. Daarenboven maakt Israël zich schuldig aan onwettig arbitrair en disproportioneel geweld tegen de burgers van Gaza. De Verenigde Naties beschouwen dit geweld als strijdig met de internationale wetgeving. Hierna concludeert de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte geoordeeld heeft dat zij het bewijs moet leveren van een individueel risico op een onmenselijke behandeling in Gaza.

In een volgend onderdeel van haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij op het CGVS niet de mogelijkheid kreeg om haar moeilijke humanitaire en economische situatie toe te lichten. De verzoekende partij wijst erop dat zij op het einde van het gehoor aangegeven heeft dat zij nog niets verteld had over de politieke en economische situatie in Gaza. De verzoekende partij benadrukt dat zij hierna tijdens het gehoor aangegeven heeft dat haar vader haar zus onderhoudt omdat zij een diabetes patiënt is. Ook onderhoudt haar vader haar andere zus, want diens echtgenoot is werkloos. Dit toont aan dat de situatie heel slecht is. De verzoekende partij benadrukt dat er zeven mensen met 600 dollar moeten onderhouden worden, daar haar vader de enige kostwinner is. De verzoekende partij stelt dat haar familie wel over een eigen woning beschikt, doch slechts 4 à 6 uur elektriciteit heeft, en onvoldoende bestaansmiddelen heeft om een generator te betalen. De verzoekende partij vervolgt dat haar ouders en zussen op 23 oktober 2019 Gaza verlaten hebben en zich heden in Turkije bevinden. De verzoekende partij wijst erop dat zij na het vernietigingsarrest van de Raad niet opnieuw gehoord werd, waardoor ze dit niet heeft kunnen meedelen aan de verwerende partij. De verzoekende partij stelt dat zij

niet voldoen aan de middenklasse zoals weergegeven in het rapport dat in het administratief dossier opgenomen is.

In een laatste onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat: *“Tenslotte heeft verzoeker eveneens aangekaart persoonlijke problemen te hebben gekend in Gaza, met name vreest hij voor wraak door oom en neven ingevolge de moord door zijn broer [Y.] op zijn neef [A.]*.

Het CGVS heeft voormelde problemen afgedaan als ongeloofwaardig. Verzoeker wenst hierover het toe te lichten:

Wat betreft de situering van de vredesovereenkomst (2012/2013 versus 2015):

- *De geschreven overeenkomst werd gesloten op 2015. Toen verzoeker initieel zei 2012/2013 benadrukte dat het ongeveer tijdens deze periode was. Hij heeft duidelijk aangegeven dat ik het niet zeker wist. Gedurende die jaren waren er vele problemen, dus zei hij dat hij het niet zeker wist.*

Wat betreft het bestaan van een schriftelijke vredesovereenkomst:

- *Het CGVS gaat voorbij aan het gegeven dat verzoeker zelf de nodige navorsingen heeft gedaan omtrent de vredesovereenkomst en nadien spontaan deze vredesovereenkomst heeft overgemaakt. In het begin was verzoeker inderdaad niet zeker dat er een geschreven overeenkomst was. Hij zie dat hij dat ging vragen aan zijn vader. Hij was er zeker van dat ze iets waren overeengekomen, alleen niet dat het geschreven was. Daarom heeft hij het nagevraagd. Het enige dat hij wist was dat er een som geld was betaald en dat verzoekers oom dan zijn wraakacties zou laten vallen.*

Wat betreft de niet vermelding van de naam van verzoekers vader op de overeenkomst:

- *Het is niet verzoekers vader die betaald heeft, maar zijn nonkels. Diegene die betaalt, die komen terecht in de overeenkomst. Zo werkt dat.*

Wat betreft de vermeende geringe kennis van verzoeker over de precieze gebeurtenissen en inhoud van de vredesovereenkomst :

- *Destijds, was verzoeker nog jong, waardoor hij zich niet alles meer herinnert. Het is moeilijk voor hem om dit te preciseren en in de tijd te situeren.*

Het CGVS hecht voornamelijk belang aan de vermeende tegenstrijdige verklaringen van verzoeker over de vredesovereenkomst tussen de partijen. Maar zelfs indien de vredesovereenkomst buiten beschouwing wordt gelaten wegens vermeend ongeloofwaardig, dan nog dient te worden vastgesteld dat de moord van [Y.] op [A.] bewezen wordt aan de hand van talloze andere documenten.

Ter ondersteuning van zijn verzoek legde verzoeker namelijk de volgende documenten neer: een kopie van een convocatie aan zijn oom M. (...), een kopie van de verklaringen van [Y.] dd. 15/04/2010, een kopie van een brief met aanwijzingen waar [A.] werd verborgen, kopieën van foto's van de autopsie van [A.].

De moord door [Y.] op A. (...) kan dienvolgens moeilijk ontkend worden. In deze context is het geenszins ongeloofwaardig dat de familie van [A.] wraak zal nemen op de familie van [Y.]. Evenmin is het ongeloofwaardig dat deze wraakacties pas plaatsvonden in 2017-2018, d.w.z. nadat de vader van A. (...) niet langer geld toegestoken kreeg door de overige familie.

Verzoeker heeft een nieuwe negatieve beslissing gekregen, zonder een nieuw verhoor ter actualisering van zijn situatie. Op 23/10/2019 hebben verzoekers vader en zussen Gaza verlaten. Zij bevinden zich heden in Turkije. Zij verlieten het land omdat verzoekers oom eiste dat zijn zussen werden uitgehuwelijkt aan zijn zonen ter vergelding, hetgeen zijn zussen weigerden.”

2.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota gaat eerst in op het rapport dat de verwerende partij neergelegd heeft aangaande de activiteiten van UNRWA. De verzoekende partij meent dat uit deze bijkomende informatie blijkt dat UNRWA haar dienstverlening niet meer kan handhaven. De verzoekende partij wijst erop dat er basisdiensten tot een absoluut minimum terugschroefd werden, dat UNRWA reeds in juli 2020 een financiële put van 335 miljoen dollar heeft en dat UNRWA de bestaande voedselbedeling niet heeft moeten onderbreken in 2019 ingevolge een uitzonderlijke voorafname uit haar budget en het aangaan van een bijkomende lening. De verzoekende partij stelt ook dat het momenteel onmogelijk is terug te keren naar Gaza ingevolge de coronacrisis.

2.3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

Op 8 september 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de financiële situatie van UNRWA op basis van het volgende rapport:

- COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020
- COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020.

Op 11 september 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de terugkeer naar de Gazastrook op basis van het volgende rapport:
- COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook

niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van*

andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

6.2. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus "The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA op haar grondgebied nog steeds 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. De verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De Raad wijst er voorts op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstandsbescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future." Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte UNRWA één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is.

De verzoekende partij moet derhalve aantonen dat zij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

6.3. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de steun van UNRWA tegenwoordig ontoereikend is geworden.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van

Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljoen dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI Focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "Covid-19 flash appeals" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19-crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19-crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programmabudget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19-crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget dat wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health Programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro waarvan 5 miljoen bestemd is voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19-crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor UNRWA maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen lange termijn contracten meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19-crisis en de financiële situatie werden het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen inclusief leerkrachten en kuispersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmabudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de

criteria om “cash assistance” van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor “cash assistance” slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19-crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn “Emergency Appeal” van 2020 verklaart UNRWA dat het essentiële humanitaire dienstverlening zal blijven prioriteren. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA-scholen en -gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19-crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren. Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift laat ook niet toe anders te besluiten.

6.4. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest El Kott heeft geoordeeld “dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.” (§ 64, eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft niet gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld. De Raad oordeelt dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief

worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.4.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat de verzoekende partij (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

De verzoekende partij betwist dat zij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. Zij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang in Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza” van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 16, map met ‘landeninformatie’), en de COI Focus “Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza” van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 10 september 2020 wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij beschikt over een Palestijns paspoort, een identiteitskaart en een UNRWA-document. Bijgevolg zijn er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist. Aldus zijn er, rekening houdend met voormelde informatie, geen redenen voorhanden om aan te nemen dat de verzoekende partij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het

bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in Noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "Comprehensieve Operatie Sinai 2018", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "Comprehensieve Operatie Sinai 2018" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is

van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

De verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende rapporten waarnaar wordt verwezen zijn van aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt de verzoekende partij geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

Uit de informatie die de verwerende partij bijbrengt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017). De rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt laten niet anders te besluiten.

De verwerende partij houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. De verzoekende partij heeft verklaard dat zij niet door de Hamas gezocht wordt. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas de verzoekende partij niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. De verzoekende partij heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in haren hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die haar zal verhinderen dat zij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Waar in de aanvullende nota van de verzoekende partij wordt aangehaald dat zij omwille van de COVID-19-pandemie niet kan terugkeren naar Gaza, wijst de Raad erop dat uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie niet blijkt dat de grenspost te Rafah niet met tussenpozen open is voor inwoners van Gaza die terugkeren. Bijgevolg doet deze informatie geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Voorts wijst de Raad er nog op dat de COVID-19-pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook ten gevolge van de pandemie veroorzaakt door het coronavirus.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoekende partij naar Gaza belemmeren. De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

6.4.2. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 7 juni 2019, de COI Focus “Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 en de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël af. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154

personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen, worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood

in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt de verzoekende partij geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

6.4.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

De verwerende partij en de Raad betwisten niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die

voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium "persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat humanitaire of socio-economische omstandigheden in bepaalde gevallen aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. De verzoekende partij kan zich niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat haar socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet de verzoekende partij aantonen dat zij omwille van haar persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer de persoonlijke levensomstandigheden van de verzoekende partij in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden. Er is sprake van een situatie van extreme armoede wanneer de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en wanneer dat het voor UNRWA onmogelijk is om de verzoekende partij levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *"Uw vader is werkzaam voor de Hamas-autoriteit en beschikt over een inkomen (i.c. 600 dollar per maand) om zijn gezin, dat wil zeggen zijn echtgenote en drie ongehuwde kinderen, te onderhouden (CGVS II, p. 11). Hierbij dient wel te worden opgemerkt dat een van uw zussen aan diabetes lijdt en in die zin extra medische zorgen nodig heeft.*

Verder beschikt uw familie over een eigen woning die niet beschadigd raakte tijdens de verschillende oorlogen. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat zowel u, alsook uw zussen N. (...) en I. (...) hebben gestudeerd waaruit kan worden opgemaakt dat uw familie over de financiële ruimte beschikte om deze studies te kunnen bekostigen (CGVS I, p. 10-11). Uw oudste broers S. (...) en Y. (...) zijn bovendien gehuwd wat eveneens veronderstelt dat uw familie over een zeker financieel draagvlak beschikt. Daarenboven blijkt u geregistreerd te zijn bij UNRWA en stelt u voorop dat uw gezin beroep doet op UNRWA-bijstand.

Uw familie maakt bovendien deel uit van een familiaal netwerk dat over ruim voldoende financiële middelen beschikt om te voorzien in jullie levensonderhoud mocht het inkomen van uw vader hiertoe niet volstaan. Met name uw oom O. (...) (langs vaderskant) ondersteunt uw vader financieel (CGVS I, p.11, 12, 20). Uw ooms B. (...) en N. (...) verblijven in het buitenland, in respectievelijk Saoedi-Arabië en Canada. Uw oom B. (...) werkt in een ziekenhuis in Saoedi-Arabië. Dat hij de nodige financiële draagkracht heeft, blijkt uit het feit dat hij zich heeft verbonden om samen met uw oom O. (...), uw oom M. (...) de nodige financiële compensaties te betalen. Uw oom N. (...) zou in Canada werkzaam zijn als handelaar. Uw broer S. (...) woont dan weer in de Verenigde Staten wat impliceert dat ook hij over een zekere financiële basis beschikt. Uw zussen I. (...) en N. (...) hebben beiden gestudeerd. Ofschoon uw zus N. (...) in een moeilijker financiële situatie zou verkeren omdat haar echtgenoot geen werk zou hebben in de Gazastrook, is de man van uw zus I. (...) apotheker.

U stelt voorop dat uw vader alle bedragen, die door uw ooms werden betaald om tot een vredesovereenkomst te kunnen komen met uw oom M. (...), moet terugbetalen (CGVS II, p. 13). Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat uw ooms een imminente terugbetaling eisen. Zo gaf u aan dat uw vader de huur mag innen van 3 appartementen die eigendom zijn van uw oom O. (...) en die zich in hetzelfde appartementsgebouw bevinden als uw eigen woonst. Oom O. (...) bekostigde eveneens uw reis naar België die om en bij de 8.000 dollar heeft gekost. Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vader omstreeks december 2018 naar de Verenigde Staten reisde om uw broer S. (...) te bezoeken (CGVS I, p. 28) wat andermaal aangeeft dat uw individuele situatie in Gaza, anno 2018 en 2019 meer dan behoorlijk is. Gezien uw profiel en het profiel van uw familieleden kan er dan ook worden verondersteld dat u bij een eventuele terugkeer naar Gaza in staat zult zijn om op zijn minst te kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften."

Uit de verklaringen van de verzoekende partij over haar persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat zij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Haar verzoekschrift en aanvullende nota doen niet anders besluiten. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar vader de enige kostwinner is en zeven mensen, waaronder een persoon met diabetes, dient te onderhouden en dat ze weliswaar over een eigen woning beschikken, doch niet over een generator. De verzoekende partij gaat met dit betoog voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat zowel zij als haar zussen gestudeerd hebben, dat haar oudere broers gehuwd zijn wat aantoonde dat de familie over een zeker financieel draagvlak beschikt. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op het familiaal netwerk van de verzoekende partij die over de nodige financiële middelen beschikt, waarbij ook rekening wordt gehouden dat één schoonbroer werkloos is. Bovendien is de vader van de verzoekende partij ook naar de Verenigde Staten gegaan om zijn zoon aldaar te bezoeken. Zonder de socio-economische situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich steeds zelfredzaam heeft getoond, dat de verzoekende partij een familiaal netwerk heeft dat haar kan ondersteunen en dat ze gestudeerd heeft. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat de financiële situatie van haar familieleden zodanig is gewijzigd dat zij de verzoekende partij niet meer zouden kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Gaza. De verzoekende partij verklaart in het verzoekschrift dat haar ouders en zussen naar Turkije vertrokken zijn, maar staft dit niet met een begin van bewijs. Daarenboven, zelfs als haar ouders naar Turkije vertrokken zouden zijn, doet dit geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, want de verzoekende partij toont niet aan dat ze in Gaza niet meer beschikt over een woning en dat ze geen beroep zou kunnen doen op haar familie om haar te ondersteunen. Daarenboven gaat de verzoekende partij er ook aan voorbij dat zij zelf in Gaza zou kunnen werken en beroep zou kunnen doen op het familiaal netwerk om er werk te vinden daar bijvoorbeeld haar vader werkzaam was voor de Hamas-autoriteiten. De verzoekende partij brengt aldus geen concrete, op haar persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook. Bijgevolg kan de verzoekende partij geenszins volhouden dat er in haren hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij onvoldoende gehoord werd omtrent haar socio-economische omstandigheden in Gaza, wijst de Raad erop dat uit de gehoorverslagen blijkt dat zij de kans gekregen heeft om ook haar socio-economische omstandigheden toe te lichten. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog zonder aan te duiden welke bijkomende informatie die een invloed kon hebben gehad op haar beschermingsverzoek zij niet heeft kunnen vermelden omwille van de vraagstelling van de verwerende partij. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan niet vastgesteld worden dat zij niet afdoende gehoord werd omtrent haar socio-economische omstandigheden.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt de verzoekende partij evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. De vluchtmotieven van de verzoekende partij

De verzoekende partij verklaart dat ze vreest het slachtoffer te worden van bloedwraak vanwege haar oom M., zijn zonen en enkele achterneven omwille van de moordpoging van haar broer Y. op haar neef A.

Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar originele Palestijns paspoort, haar originele identiteitskaart, een kopie van convocaties op naam van haar oom M. S. M. A. H. afgeleverd door de Rechtbank van Eerste Aanleg van 15 maart 2018, een kopie van de verklaringen van Y. H. A. H. van 15 april 2010, een kopie van brief met aanwijzingen waar A. werd verborgen, kopieën van foto's van de autopsie van A., een kopie van de UNRWA Family Registration Card, een kopie van een vredesakkoord tussen de ooms van 31 augustus 2015, een kopie van het diploma van de middelbare school, een kopie van haar studentenkaart aan de Islamitische Universiteit, een kopie van haar inschrijvingsbewijs aan de universiteit dd. 2018-2019 en een kopie van het diploma van de Ain Shams-universiteit van haar vader.

Haar Palestijns paspoort, haar identiteitskaart, een kopie van de UNRWA Family Registration Card, een kopie van het diploma van de middelbare school, een kopie van haar studentenkaart aan de Islamitische Universiteit, een kopie van haar inschrijvingsbewijs aan de universiteit dd. 2018-2019 en een kopie van het diploma van de Ain Shams-universiteit van haar vader hebben betrekking op identiteitsgegevens en opleidingsniveau alsook de leden van haar familie. Deze elementen worden op zich niet betwist, maar hebben geen betrekking op haar vluchtrelaas.

De kopie van de convocaties op naam van haar oom M. S. M. A. H. afgeleverd door de Rechtbank van Eerste Aanleg dd. 15/03/2018, een kopie van de verklaringen van Y. H. A. H. van 15 april 2010, een kopie van brief met aanwijzingen waar A. werd verborgen, kopieën van foto's van de verwondingen van A., een kopie van de UNRWA Family Registration Card, een kopie van een vredesakkoord tussen de ooms van 31 augustus 2015, het betreffende kopieën waaraan een beperkte bewijswaarde kan toegekend worden waarmee rekening wordt gehouden bij de beoordeling van de relevante elementen van het beschermingsverzoek. In dit verband wijst de Raad er ook op dat deze documenten hoogstens het bewijs leveren dat de broer van de verzoekende partij een misdaad begaan heeft ten aanzien van hun neef A., doch op basis van deze documenten kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij het slachtoffer van een bloedwraak kan worden.

De verzoekende partij heeft zich ingespannen om verscheidene documenten voor te leggen, maar gelet op de relatieve bewijswaarde en de summier inhoud van de voorgelegde stukken, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de persoonlijke feiten die de verzoekende partij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen.

Vooreerst blijkt uit de vragenlijst die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld heeft dat zij op de vraag om een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot haar vlucht uit Gaza geantwoord heeft : *"Het probleem begon sinds 5 jaar geleden. Ik was toen heel jong. Het ging over mijn broer Y. Hij wou mijn neef A. vermoorden. Hij is niet dood maar is gehandicapt uit de aanval gekomen. Omwille hiervan begonnen onze neven ons niet goed te behandelen. We worden door niemand goed gezien. Mijn broer Y. behandelde mij niet goed. Hij sloeg me altijd. Dit was de voornaamste reden waarom ik Palestina verliet. De andere reden is de economische situatie en de oorlog met Israël en de*

gevolgen ervan bv mijn zus is diabeet en vader heeft geen medicatie om voor haar te kopen. Ik wou mijn studie verder zitten maar mijn vader zei dat ze geen geld hadden. Ik werd ook een aantal dagen gearresteerd door Hamas omwille van mijn deelname aan manifestaties tegen Hamas. Ik werd erna vrijgelaten. Er is geen geld, geen werk, er is niks in Palestina.” Gezien de verzoekende partij thans vooropstelt door haar neven te zijn bedreigd met een vuurwapen alsook het feit aanhaalt dat zij daadwerkelijk de intentie zouden hebben om haar op zijn minst ernstige schade te berokkenen, is het opmerkelijk dat de verzoekende partij dit niet als dusdanig heeft laten optekenen en slechts spreekt van een ‘slechte behandeling’. Daarenboven stelt de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar broer Y. haar altijd slaagt, maar vermeldt ze niet dat zij medio 2018 door haar neven in elkaar geslagen werd. Evenmin maakt ze melding van de inval in de ouderlijke woonst in 2017 of het voorval in 2017 waarbij haar broer Y. in mekaar geslagen werd door de broers van A. Ook laat ze na aan te geven dat ze bedreigingen gekregen waardoor ze vanaf medio 2018 tot aan haar vertrek uit Gaza niet meer naar buiten durfde te komen. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft. De vaststelling dat verzoekende partij hierover met geen woord heeft gerept in de vragenlijst en dit pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Met betrekking tot het incident in 2017 waarbij haar broer Y. door de broers van A. in mekaar geslagen werd, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“indien zij A. (...) daadwerkelijk zouden willen wreken, het frappant is dat zij dit niet op dat moment zouden hebben gedaan. U deze vraag gesteld, geeft u aan hier geen antwoord op te hebben en drukt u het vermoeden uit dat zij het wel zouden hebben gedaan (CGVS I, p. 26). Bezwaarlijk kan dan ook worden aangenomen dat uw neven daadwerkelijk de intentie hebben over te gaan tot een vergelding, laat staan dat zij zich tot u zouden richten om hun broer te wreken.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarenboven kan de verzoekende partij het voorgehouden incident uit medio 2018 waarbij ze door haar neven geslagen werd, niet preciezer in de tijd situeren. De verzoekende partij komt inderdaad niet verder dan te stellen dat dit na midden 2018 zou zijn geweest (notities persoonlijk onderhoud 23 mei 2019 [hierna: NPO], p. 27). Gezien de impact van deze feiten, mag redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij dit incident nauwgezet in de tijd kan plaatsen. Dat ze hiertoe niet in staat blijkt te zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen feiten. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Verder dient te worden vermeld dat u heeft nagelaten dit incident, alsook de bedreigingen die volgden, te melden bij de familieoudsten. Gezien de ernst van de feiten, en gezien deze (eveneens) een duidelijke schending uitmaakten van de vredesovereenkomst, is het compleet onbegrijpelijk dat u noch uw vader deze feiten ter sprake zouden hebben gebracht. U gevraagd waarom u hier geen melding van maakte geeft u een uiteenlopende uitleg. Enerzijds stelt u voorop dat u zou zijn vergeten deze incidenten te melden. Uw laconieke houding ondergraaft volledig uw beweerde vrees het slachtoffer te worden van bloedwraak. U voegt er vervolgens aan toe dat de familieoudsten uw familie zouden haten. Deze uitleg, overigens een loutere bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd, volstaat geenszins gezien het belang die de hele familie hecht aan harmonie, waarvan getuige de overeenkomst tot verzoening.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot de inval van haar neven in de ouderlijke woonst waarbij zij en haar vader met wapens bedreigd werden, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“de reactie van uw vader als bevreesd kan worden gekwalificeerd waardoor er eens te meer kanttekeningen moeten worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van deze feiten. Na deze inval zou uw vader in plaats van een oplossing te zoeken binnen de familie, hierbij de vredesovereenkomst indachtig, de Gazastrook zijn ontvlucht om, zoals u aangaf, ‘de druk’ te verlichten. Zo zou hij in 2017 en in 2018 naar Egypte zijn gegaan. Gezien niet alleen hij maar heel zijn gezin werd gevisieerd, mag het hoogst opmerkelijk worden genoemd dat hij zijn gezin alleen zou hebben achtergelaten en hebben blootgesteld aan mogelijke wraakacties. Daarnaast bezocht uw vader ook uw broer S. (...) in Amerika eind 2018. Opmerkelijk is dat uw vader telkens terugkeerde naar de Gazastrook ofschoon ook hij mogelijks het voorwerp van een vergelding zou kunnen worden. U dan ook gevraagd waarom hij geen bescherming vroeg in de*

Verenigde Staten, stelt u voorop dat hij niet overtuigd was van het land (CGVS II, p. 28). Deze houding strookt op geen enkele manier met uw bewering als zouden u en uw familie het slachtoffer dreigen te worden van een vergeldingsactie.

Overigens dient te worden opgemerkt dat, ofschoon u en uw familie werden geviseerd in de ouderlijke woonst, jullie geen aanstalten hebben gemaakt om een ander onderkomen te zoeken. Eveneens dient er te worden gewezen op het feit dat, alhoewel u tot uw vertrek in uw ouderlijke woonst aanwezig was, er geen andere incidenten plaatsvonden waarbij de familie van A. (...) u en/of uw vader thuis kwamen opzoeken. U met deze bedenking geconfronteerd, stelt u voorop dat u medio 2018 op straat werd aangevallen (CGVS II, p. 27). Bijgevolg laat u na in te gaan op de vaststelling dat u in de ouderlijke woonst aanwezig was tot en met uw vertrek, de familie van A. (...) wist waar u woonde, doch er zich sinds 2017 geen feiten meer voordeden. Deze vaststelling doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door uw ingeroepen vrees." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht uiteengezet dat: "Ook dient te worden opgemerkt dat er zich sedert medio 2018 tot en met uw vertrek uit de Gazastrook omstreeks maart 2019 geen concrete incidenten meer voordeden. U stelt in dit verband dat u wel nog bedreigingen ontving die uw neef overmaakte via een vriend genaamd B. O. (...), maar dat u niet meer naar buiten durfde te gaan en u zichzelf opsloot. Ook aan deze verklaringen kan geen geloof worden gehecht gezien u aangaf begin maart 2018 door de Hamas-autoriteit te zijn opgepakt omdat u filmpjes aan het maken was van de protestactie 'Laat ons leven' (Bitna Aish) (CGVS I, p. 29). U overtuigt dan ook niet dat u zichzelf uit zelfbehoud een huisarrest zou hebben opgelegd, waardoor de vaststelling staande blijft dat er zich voorafgaand aan uw vertrek uit de Gazastrook, geen incidenten meer voordeden. Overigens legt u evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs neer in verband met uw psychologische toestand die zwaar te lijden zou hebben gehad onder deze situatie, zijnde het huisarrest alsook de problemen met de familie van A. (...). U maakt gewag van een zelfmoordpoging alsook een korte opname in het ziekenhuis, doch ook hier beperkt u zich weer tot het uiten van een loutere bewering die u niet weet te ondersteunen (CGVS I, p. 30)."

Zoals eerder aangegeven brengt de verzoekende partij ter staving van haar vluchtrelaas verschillende documenten bij, namelijk een kopie van convocatie op naam van haar oom M. S. M. A. H. afgeleverd door de Rechtbank van Eerste Aanleg van 15 maart 2018, een kopie van de verklaringen van Y. H. A. H. van 15 april 2010, een kopie van brief met aanwijzingen waar A. werd verborgen, kopieën van foto's van de verwondingen van A., een kopie van de UNRWA Family Registration Card, een kopie van een vredesakkoord tussen de ooms van 31 augustus 2015, een kopie van het diploma van de middelbare school, een kopie van haar studentenkaart aan de Islamitische Universiteit, een kopie van haar inschrijvingsbewijs aan de universiteit dd. 2018-2019 en een kopie van het diploma van de Ain Shams-universiteit van haar vader.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven kan er niet aan voorbijgegaan worden dat de verzoekende partij tussen de verschillende persoonlijke onderhouds heen wisselende verklaringen afgelegd heeft omtrent het bestaan van de vredesovereenkomst die op 31 augustus 2015 ondertekend werd. Een dergelijke houding van de verzoekende partij lijkt erop te wijzen dat zij het bestaan van deze overeenkomst achter wou houden voor de Belgische autoriteiten, omdat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat: "U nogmaals gewezen op het feit dat de vredesovereenkomst dateert van 2015, geeft u aan te menen dat de overeenkomst in 2010 mondeling tot stand zou zijn gekomen doch in 2015 schriftelijk zou zijn bevestigd (CGVS II, p. 6). Deze hypothese vindt evenwel geen enkele bevestiging in betreffende overeenkomst. U laat voorts na deze bewering op enige andere wijze te staven waardoor deze uitleg niet kan worden aanvaard en vastgestelde incoherenties u kunnen worden tegengeworpen. Of de overeenkomst in 2010 dan wel in 2015 tot stand kwam is wel degelijk relevant. Vanaf het moment van het plaatsvinden van het misdrijf in 2010 tot en met de totstandkoming van de overeenkomst in 2015, is er geen enkele poging tot vergelding geweest ten aanzien van u en uw familie. U maakt hier immers geen gewag van tegenover het CGVS. Integendeel, uw broer zou na 6 maanden de gevangenis hebben mogen verlaten, slaagde erin om te trouwen en een gezin te stichten. Bovendien woonde uw broer al die tijd in de ouderlijke woonst. Gezien deze gang van zaken kan bezwaarlijk worden ingezien dat slechts twee jaar na de verzoening waarmee een behoorlijke geldsom was gemoeid, de familie van [A.] alsnog haar toevlucht zou nemen tot vergelding met oa. de aanval op uw broer [Y.] en de inval in uw woonst in 2017."

Daarenboven bepaalt de vredesovereenkomst uitdrukkelijk in punt 7 en 9 dat enige inbreuk op de overeenkomst als gevolg heeft dat het geld dat in het kader van deze overeenkomst werd bekomen dient terugbetaald te worden. Gelet op het gegeven dat het vijf jaar geduurd heeft om dergelijke overeenkomst af te sluiten is het inderdaad weinig waarschijnlijk dat haar oom M. reeds na twee jaar deze overeenkomst wou verbreken in de hoop om meer geld te krijgen. Deze vredesovereenkomst werd bovendien geformaliseerd door de familieoudsten die als getuigen optraden. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Door dit verzoeningsakkoord zondermeer te schenden zou uw oom M. (...) op ernstige wijze zijn familie afvallen wat gezien het belang van familiale en tribale netwerken in de Gazastrook, bijzonder opmerkelijk zou zijn (CGVS II, p. 7). Deze gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.”* Deze pertinente en draagkrachtige motieven laat de verzoekende partij ongemoeid.

Daarenboven heeft de verzoekende partij verklaard dat haar broer Y. door de broers van hun neef A., het slachtoffer, in 2017 aangevallen werd, maar ook werd zij en haar vader in de ouderlijke woning in 2017 bedreigd met een wapen. Indien dit effectief gebeurd zou zijn, dan had de broer en de vader van de verzoekende partij zich op punt 7 en 9 van de vredesovereenkomst kunnen beroepen om haar oom M. te dwingen zich aan de overeenkomst te houden. Hieromtrent wordt terecht gesteld dat: *“Dat uw familieleden, en met name uw vader, niet zou(den) hebben aangestuurd op de inwerkingtreding van betreffende clausule, is hoogst opmerkelijk gezien deze de waarborg bevat dat uw broer, en bijgevolg de andere leden van uw gezin, gevrijwaard zouden blijven van enige wraakacties. Dat u heeft nagelaten überhaupt naar het bestaan van deze clausule te verwijzen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u het slachtoffer dreigt te worden van een vergelding vanwege uw oom M. (...), zijn kinderen en neven.”*

Ook legt de verzoekende partij vage verklaringen af over de partijen die betrokken werden bij de bemiddeling en de totstandkoming van deze overeenkomst. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Daarnaast dient te worden aangestipt dat u klaarblijkelijk evenmin op de hoogte bent van wie er betrokken zou zijn geweest bij de bemiddeling en de tot standkoming van de vredesovereenkomst. Zo stelt u tijdens het eerste onderhoud dat uw oom [O.] de enige was die zou hebben bemiddeld. U gevraagd of er geen Sheiks en Mukhtars bij werden gehaald, stelde u dat dit niet het geval was, om vervolgens uw verklaringen aan te passen en te beweren dat er toch sprake zou zijn geweest van een bemiddeling van buitenaf door een Sheik en Mukhtar (CGVS I, p. 24-25). Uit de overeenkomst kan echter worden opgemaakt dat niet alleen uw oom [O.] maar ook uw oom [B.] onderdeel uitmaakte van de overeenkomst. U vermeldt de betrokkenheid van uw oom [B.] nochtans op geen enkel moment. Ook blijkt uit de door u neergelegde vredesovereenkomst dat twee familieoudsten aanwezig waren als getuigen. Van hun betrokkenheid maakt u evenmin op enig moment melding. U geconfronteerd met uw bewering tijdens het eerste onderhoud dat er wel mukhtars betrokken waren bij de bemiddeling, past u andermaal uw verklaringen aan en stelt u dat er enkel familieoudsten aanwezig waren (CGVS II, p. 12). Verder heeft u op geen enkel moment verwezen naar het feit dat de overeenkomst werd afgesloten op de zetel van een advocatenkantoor en in aanwezigheid van mter. [M.]. Gezien deze overeenkomst een essentieel onderdeel vormt in de beslechting van het conflict tussen uw familie en de familie van uw neef A. (...) én gezien de gevolgen van het (beweerde) ‘opblazen’ van deze overkomst dé reden vormden voor uw besluit de Gazastrook te verlaten, mag redelijkerwijs worden verwacht dat u zich grondig geïnformeerd heeft over de totstandkoming van deze overeenkomst. Dat u dit heeft nagelaten, ondermijnt, mede gezien de vastgestelde incoherenties en omissies, andermaal de ernst van de door u ingeroepen vrees slachtoffer te worden van een bloedwraak vanwege de familie van [A.]”* Dat de verzoekende partij van de inhoud van een document, dat zij aan de instanties overlegt om een element van haar relaas te staven, dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan haar geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van haar beweerde vrees. Er kan immers worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming zich in redelijke mate interesseert voor aspecten die betrekking hebben op zijn vluchtrelaas. Bijgevolg mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij een degelijke kennis verwerft over de inhoud van overlegde stavingstukken, zelfs al zijn deze kort voor het tweede gehoor ontvangen. Omwille van deze redenen kan de verzoekende partij haar voorgehouden gebrekkige kennis niet vergoelijken door te wijzen op de jonge leeftijd die ze had op het ogenblik dat haar broer Y. haar neef A. trachtte te wurgen en de onderhandelingen opgestart werden voor het verzoeningsakkoord.

Daarenboven bevat de bestreden beslissing de volgende pertinente en draagkrachtige motieven omtrent de voorgehouden strafrechtelijke procedure tegen haar broer: *“U legt in dit verband een oproeping voor van de Rechtbank van eerste Aanleg, geadresseerd aan uw oom M. (...), in verband met de strafzaak tegen uw broer [Y.]. U gevraagd of u weet wat er is gebeurd op 15 maart 2018, toen de*

zaak tegen uw broer zou zijn voorgekomen, stelt u dit niet te weten (CGVS II, p. 8). U gevraagd of uw oom de zaak opnieuw aanhangig zou hebben gemaakt, stelt u voorop dat uw broer hoe dan ook anderhalf jaar gevangenisstraf te wachten staat. Deze verklaring is opmerkelijk gezien u tijdens het eerste onderhoud, toen u de vraag werd gesteld of uw broer werd veroordeeld door de Hama-autoriteit, antwoordde dat uw oom de rechtszaak zou hebben afgestaan om een oplossing te vinden op het niveau van de familie. U maakte evenmin melding van het feit dat er tegen uw broer door de Hamas-autoriteit een strafeis zou zijn gevorderd (CGVS I, p. 24). Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook allesbehalve coherent. De verwarring wordt nog groter wanneer u vooropstelt dat uw broer [Y.] in mei 2018 moest opgesloten worden en dat hij berecht zou moeten worden (CGVS II, p. 9). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, herhaalt u dat uw broer zou moeten worden opgesloten en dat er een gevangenschap was voorzien. (CGVS II, p. 10). U legt in dit verband geen enkel vonnis, of enig ander overtuigend en tastbaar begin van bewijs, voor die deze beweringen kan staven. Gezien u aangeeft dat de opstelling van uw oom [M.], als vader van het slachtoffer, het verloop van de strafrechtelijke procedure mee bepaalt (CGVS I, p. 8), hierbij het verbod op strafrechtelijke vervolging zoals bedongen in de vredesovereenkomst in acht genomen, is de houding van uw oom in casu een indicatie voor het niet respecteren van de overeenkomst en indirect een aanwijzing voor de door u ingeroepen vrees. Gezien u er in slaagde een kopie van convocatie voor te leggen van uw oom [M.], met wie u stelt in conflict te leven, uw vader bekwaam is om deze juridische procedure op te volgen (CGVS II, p. 9) alsook uw eigen universitaire achtergrond, mag van u worden verwacht dat u omtrent de het verloop van de strafeis vanwege de Nizami-rechtbanken, coherente en duidelijke verklaringen aflegt. Dat u hier niet in slaagt, geeft aan dat u zich onvoldoende heeft geïnformeerd wat andermaal wijst op een ernstige contra-indicatie voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten en beweerde vrees."

De verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. De Raad besluit dat de verzoekende partij er niet in slaagt om de bovenvermelde bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Op basis van de stukken die voorliggen en de verklaringen van de verzoekende partij kan niet aangenomen worden dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij terecht zal komen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bij terugkeer naar Gaza omwille van het gegeven dat haar broer Y. haar neef A. heeft gewurgd en het kind -volgens haar verklaringen- gehandicapt is en de verzoekende partij daarom het slachtoffer dreigt te worden van een bloedwraak.

De verzoekende partij heeft ook aangehaald dat ze tijdens een protestactie van 'Bitna Aish' eenmalig werd opgepakt. In navolging van de commissaris-generaal hecht de Raad ook geen geloof aan deze voorgehouden aanhouding omdat de verzoekende partij deze aanhouding situeert in januari of februari 2019, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat deze protestactie omstreeks maart 2019 plaatsgevonden heeft. Daarenboven heeft de verzoekende partij expliciet verklaard dat zij niet door Hamas gezocht wordt (NPO 23 mei 2019, p. 29).

Het geheel aan documenten en haar verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die de verzoekende partij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die haar zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de vage verklaringen, omissies, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke

situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij werd gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

6.4.4. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat de verzoekende partij conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “individuele beoordeling van alle relevante elementen” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS